

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11CoPr/1/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116209130
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zoľáková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8116209130.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zoľákovvej a členov senátu JUDr. Mareka Kohúta a JUDr. Andreja Radomského, v spore žalobcu: Y. Y., X.. XX.XX.XXXX, L. F. XXX/XX, XXX XX F. - G. P., právne zastúpeného JUDr. Janou Liptákovou, advokátkou, IČO: 42 098 670, so sídlom Krmanova 1, 040 01 Košice, proti žalovanému: TESCO STORES SR, a. s., IČO: 31 321 828, so sídlom Cesta na Senec 2, 821 04 Bratislava - Ružinov, o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 9Cpr/6/2016-187 z 29. septembra 2021 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Sporovým stranám nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu a priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. 2.1 Výrok odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou z 18. novembra 2015 domáhal neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru z 29. septembra 2015, ktoré mu dal žalovaný ako zamestnávateľ podľa § 68 ods. 1 písm. b) zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce (ďalej len „Zákonník práce“) a žiadal určiť, že tento pracovný pomer stále trvá. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že sa nedopustil žiadneho porušenia pracovnej disciplíny a poprel skutky, ktorých sa mal podľa napadnutého okamžitého skončenia pracovného pomeru dopustiť. Navyše tieto skutky tak, ako boli vymedzené v okamžitom skončení pracovného pomeru považoval za neurčité, nekonkretizované a nezrozumiteľné.

2.2 Žalovaný so žalobou pre jej nedôvodnosť nesúhlasil. Tvrdil, že vytýkané konanie žalobcu súviselo s výkonom povolania riaditeľa prevádzky, týmto konaním útočil na jeho majetok ako na majetok zamestnávateľa, a preto mu nebolo možné takéto konanie tolerovať. Skutky boli dostatočne vymedzené tak, aby neboli zameniteľné, postačuje, ak je v okamžitom skončení pracovného pomeru uvedené, v čom spočíva porušenie pracovnej disciplíny žalobcu, akými úkonmi a akým spôsobom konania došlo k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny.

2.3 Žalobca na pojednávaní upresnil, že v skončení pracovného pomeru nebolo dostatočné skutkové vymedzenie dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru v zmysle ustanovenia § 70 Zákonníka práce, čo vyplýva aj z výsledkov jeho trestného stíhania, kde došlo k určitej modifikácii prvého skutku. Poukázal na ustanovenie § 68 ods. 2 Zákonníka práce a na uplynutie zákonných lehôt pre niektoré skutky uvedené v okamžitom skončení pracovného pomeru.

2.4 Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo zistenia, že žalobca pracoval u žalovaného od 5. augusta 1999 v rôznych funkciách a od 1. marca 2012 vo funkcii riaditeľa prevádzky na Košickej 6 v Prešove. Žalovaný doručil žalobcovi počas jeho práceneschopnosti 1. októbra 2015 okamžité skončenie

pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z 29. septembra 2015. V zmysle tohto okamžitého skončenia pracovného pomeru bolo 14. septembra 2015 interným vyšetrovaním zistené, že žalobca od mája 2014 do septembra 2015 ako riaditeľ prevádzky dával podriadeným zamestnancom počas ich pracovných zmien v priestoroch prevádzkarne pokyny k výberom a odovzdávaniu hotovosti k jeho rukám z registračných pokladní v rôznych čiastkach. Záznamy o dôvodoch a skutočnostiach, akým spôsobom bolo s peňažnými prostriedkami nakladané, vedené neboli. Následne dával ústne alebo písomné pokyny podriadeným zamestnancom k výkonu návratových transakcií, čím malo dôjsť k reálnemu stornu predaja tovaru a fiktívnemu vráteniu tovaru s následným vznikom hotovostného prebytku v pokladni a tým zakrývaniu takto vznikajúceho schodku na hotovosti, čím bola spoločnosti spôsobená škoda vo výške cca 36.300,- eur. Žalobca od júna 2015 v čase pracovnej zmeny pod rôznymi zámienkami dával osobe zodpovednej za malú pokladňu pokyny v priestoroch prevádzky na výber hotovosti v čiastkach 1.000,- eur a 1.200,- eur v rozpore s internými predpismi zamestnávateľa a bez riadnej evidencie týchto výberov, čím spôsobil spoločnosti škodu vo výške cca 2.200,- eur. Toto konanie zamestnávateľ považuje za závažné porušenie základných povinností zamestnanca podľa § 81 písm. e) v spojení s ustanovením § 82 písm. a) a e) Zákonníka práce, a preto so zamestnancom okamžite končí pracovný pomer podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Skončenie pracovného pomeru bolo vopred prerokované s odborovou organizáciou 29. septembra 2015. Žalobca listom z 5. novembra 2015 oznámil žalovanému, že okamžité skončenie pracovného pomeru považuje za neplatné a trvá na ďalšom zamestnávaní. Voči žalobcovi bolo vedené trestné stíhanie za viaceré skutky. Obvinenie mu bolo vznesené 23. septembra 2016. Neskôr bola voči nemu podaná obžaloba a v súčasnosti je už trestné konanie právoplatne ukončené. Žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 4T/118/2017 z 19. marca 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove 10To/10/2020 z 10. februára 2021 uznaný vinným okrem iného aj za tieto skutky: 1. v období máj 2014 až september 2015 v Prešove v Hypermarkete Tesco, Košická 6 využil žalobca svoje postavenie riaditeľa obchodnej prevádzky a bez uvedenia dôvodu a účelu dával pokyny svojej podriadenej H. L., aby mu z registračných pokladní prevádzky odovzdávala peniaze v rôznych čiastkach, čo aj vykonala a postupne mu odovzdala finančnú hotovosť 16. mája 2014 vo výške 2.200,- eur, 21. mája 2014 vo výške 3.000,- eur, 28. mája 2014 vo výške 4.000,- eur, 18. júla 2014 vo výške 3.500,- eur, 15. novembra 2014 vo výške 5.000,- eur, 5. decembra 2014 vo výške 1.300,- eur a v presne nezistené dni vo výške 3.400,- eur a 1.000,- eur. Y. Y. si tieto peniaze ponechal pre vlastnú potrebu, a aby zakryl takto vznikajúci schodok na hotovosti na jeho pokyn H. L. v presne nezistenom období postupne od decembra 2014 do septembra 2015 vykonávala pod svojím prístupovým kódom, ale aj pod prístupovými kódmi iných pracovníčok tzv. fiktívne návratové transakcie v pokladničnom systéme storna predaja a fiktívneho vrátenia tovaru so vznikom hotovostného prebytku v pokladni, k čomu jej predkladal potrebné údaje, ako aj tzv. súčetskami upravovala stav finančných súm v pokladniach, čím takto svojím konaním spôsobil obchodnej spoločnosti TESCO STORES SR, a. s. škodu vo výške 23.400,- eur.; 2. v období mesiacov jún 2015 až august 2015 využil svoje postavenie riaditeľa obchodnej prevádzky a dal pokyn zamestnankyni H. E. svojej podriadenej na vyplatenie finančnej hotovosti z drobnej pokladne prevádzky bez uvedenia dôvodu a účelu, ktorá na základe jeho pokynu v presne nezistené dni mu odovzdala finančnú hotovosť v júni 2015 vo výške 1.200,- eur a v auguste 2015 vo výške 1.000,- eur, pričom tieto peniaze nevrátil, nijako nevykázal použitie peňazí, ale tieto si ponechal pre vlastnú potrebu, čím spôsobil tej istej obchodnej spoločnosti škodu vo výške 2.200,- eur. Žalobca bol uznaný vinným za tieto skutky z prečinu sprenevery a za ďalšie dva skutky z prečinu sprenevery, ale aj podvodu a bol mu uložený podmienený trest odňatia slobody a zároveň bol zaviazaný nahradiť žalovanému škodu vo výške 24.538,83 eur. Tento rozsudok sa stal právoplatným 10. februára 2021. Žalovaný požiadal zástupcu odborovej organizácie o prejednanie okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcu 28. septembra 2015 z dôvodov, ktoré uviedol neskôr v okamžitom skončení pracovného pomeru. Zástupca odborovej organizácie 29. septembra 2015 oznámil žalovanému, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcu prerokoval a súhlasí s ním.

2.5 V tejto súvislosti súd prvej inštancie konštatoval, že v okamžitom skončení pracovného pomeru boli dostatočne vymedzené skutky, ktorých sa dopustil žalobca, a to uvedením časového obdobia (od mája 2014 do septembra 2015) a uvedením spôsobu porušenia pracovnej disciplíny tým, že dával podriadeným zamestnancom pokyny k výberu a odovzdávaniu hotovosti k jeho rukám v rôznych sumách a následne im dával pokyny k výkonu návratových transakcií, čím malo dôjsť k zakrývaniu schodku na hotovosti a vzniku škody zamestnávateľa vo výške okolo 36.300,- eur (prvý skutok). Aj keď žalobca sa bránil tým, že tohto skutku sa nedopustil, v trestnom konaní bol preukázaný opak. Súd pripomenul, že v zmysle ustanovenia § 193 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“) je súd v občianskoprávnom konaní viazaný právoplatným trestným rozsudkom o vine žalobcu. V spomínanom trestnom konaní boli navyše konkretizovaní len podriadení žalobcu, ktorí plnili jeho pokyny uvedené v

okamžitom skončení pracovného pomeru (v prvom skutku H. L. a v druhom H. E.) a konkretizované boli sumy odovzdané žalobcovi a dátumy. Presne bola vyčíslená aj výška takto vzniknutej škody žalovanému, a to 23.400,- eur. Súd teda nezdieľa názor žalobcu o neurčitom či nezrozumiteľnom vymedzení daného skutku v okamžitom skončení pracovného pomeru. Okrem toho súd podotkol, že žalovaný 14. septembra 2015 zistil z pohovorov so zamestnancami pochybenia žalobcu, ktoré však väčšinou neboli konkretizované dátumami a presnými sumami, čo súd považoval za pochopiteľné a museli byť preto predmetom ďalšieho vyšetrovania. Napokon aj vyšetrovateľ vzniesol obvinenie voči žalobcovi až 23. septembra 2016. Žalovaný však v záujme zachovania dvojmesačnej lehoty podľa § 68 ods. 2 Zákonníka práce bol nútený so žalobcom okamžite skončiť pracovný pomer v spomínanej lehote, a preto nemohol v tomto právnom úkone uviesť konkrétne sumy a dátumy pri prvom skutku, keďže tie boli ustálené až v trestnom konaní. Zároveň však nemohol čakať za výsledkom trestného konania, ktoré napokon trvalo až päť rokov, keďže je logické, že nemal záujem zamestnávať osobu, ktorá sa dopustila tak závažného porušenia pracovnej disciplíny. Rozhodne o nezrozumiteľnom alebo neurčitom skutku nemožno uvažovať pri druhom skutku, ktorý sa týkal pokynu na výber hotovosti v dvoch prípadoch, od júna 2015 vo výške 1.000,- eur a 1.200,- eur osobe zodpovednej za malú pokladňu bez riadnej evidencie. V trestnom konaní bolo vo vzťahu k tomuto skutku len konkretizované, že išlo o obdobie od júna 2015 do augusta 2015, ako aj to, že tento pokyn dal žalobca podriadenej H. E., ktorá mu peniaze odovzdala a on si ich ponechal pre vlastnú potrebu, čím spôsobil žalovanému škodu 2.200,- eur.

2.6 Nepochybniteľné je aj to, že žalobca sa dopustil závažného porušenia pracovnej disciplíny, pričom musí ísť o zavinené porušenie pracovných povinností. V tomto prípade dokonca bolo preukázané jeho úmyselné zavinenie, keď bol uznaný vinným z trestného činu sprenevery spomínaným trestným rozsudkom a musí dosahovať určitý stupeň intenzity. V tomto prípade bola dôležitá skutočnosť, že žalobca sa uvedených skutkov, ktoré naplnili aj skutkovú podstatu trestného činu, dopustil ako riaditeľ, ktorý mal dohliadať na to, aby jeho podriadení dodržiavali pracovnú disciplínu a žalobca práve naopak zneužil svoju funkciu a postavenie na to, že si neoprávnene prisvojoval majetok svojho zamestnávateľa, a to vo viacerých prípadoch a za dlhšie časové obdobie a navyše spôsobil svojím konaním zamestnávateľovi pomerne vysokú škodu. Nepochybné teda sa dopustil závažného porušenia pracovnej disciplíny. Súd dodal, že žalobca porušil základné povinnosti zamestnanca ustanovené v § 81 písm. a), e) Zákonníka práce (povinnosť pracovať zodpovedne a riadne, povinnosť hospodáriť riadne s prostriedkami, ktoré mu zveril zamestnávateľ a chrániť jeho majetok pred poškodením, stratou, zneužitím a nekonať v rozpore s oprávnenými záujmami zamestnávateľa).

2.7 Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalovaný sa dozvedel o predmetných skutkoch žalobcu z interného vyšetrovania, ktoré sa realizovalo 14. septembra 2015, čo je aj uvedené v okamžitom skončení pracovného pomeru a napokon to vyplýva aj z odôvodnenia trestného rozsudku Krajského súdu v Prešove, podľa ktorého schodok vo výške 2.200,- eur drobnej pokladne bol zistený pri inventúre 14. septembra 2015 vykonanej H.. G. a napokon je to preukázané aj zápismi o pohovoroch s jednotlivými zamestnancami, ktoré 14. septembra 2015 realizoval H.. V. G. s niektorými podriadenými žalobcu vrátane H. L. a H.K. E., ktoré dané skutky žalobcu potvrdili. Dvojmesačná lehota na podanie okamžitého skončenia pracovného pomeru teda nepochybné bola naplnená.

2.8 Pokiaľ ide o objektívnu jednoročnú lehotu plynúcu od jednotlivých skutkov, tá u niektorých z prvého bodu okamžitého skončenia pracovného pomeru nebola zachovaná. Vychádzajúc zo špecifikácie realizovanej v trestnom rozsudku Krajského súdu v Prešove jednoročná lehota bola zachovaná pri výbere sumy 5.000,- eur 15. novembra 2014 a 1.300,- eur 5. decembra 2014 a v celom rozsahu bola zachovaná pri druhom skutku - výberoch 2.200,- eur v júni až auguste 2015. Aj pri zohľadnení len týchto skutkov relevantných z hľadiska naplnenia jednoročnej lehoty, nepochybné ide o závažné porušenie pracovnej disciplíny žalobcu z dôvodu, ktorý súd rozobral vyššie. Keďže súd posudzoval neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru ako celok, nemôže vysloviť len jeho čiastočnú neplatnosť. Ak teda súd dospel k záveru, že z dôvodu objektívnej jednoročnej prekluzívnej lehoty sú relevantné len niektoré skutky uvedené v okamžitom skončení pracovného pomeru, v tomto prípade len tie, ktoré súd uviedol v predchádzajúcej časti rozsudku, je potrebné sa zaoberať tým, či napĺňajú zákonný predpoklad pre okamžité skončenie pracovného pomeru v zmysle ustanovenia § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, teda závažné porušenie pracovnej disciplíny, a to aj pri posúdení len týchto skutkov naplnené bolo. Súd poukázal na právny záver vyplývajúci z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo 233/2015 z 12. septembra 2016, v zmysle ktorého bolo okamžité skončenie pracovného pomeru dané pre šesť skutkov, pričom najvyšší súd uviedol, že pre záver o platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru postačuje, ak je daný, čo i len jeden zákonný dôvod (pre jeden skutok). Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody súd žalobu ako neopodstatnenú zamietol.

2.9 Súd prvej inštancie vo veci rozhodol na pojednávaní konanom 29. septembra 2021 napriek tomu, že právna zástupkyňa žalobcu požiadala o odročenie pojednávania, a to v neskorších popoludňajších hodinách deň pred pojednávaním z dôvodu kolízie termínov pojednávania vzhľadom na jej účasť ako advokátky v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Košice I. pod sp. zn. 8T/17/2019 s tým, že pojednávania v tejto veci sa mal zúčastniť ako jej substitút E.. H. J., ktorému sa údajne zhoršil zdravotný stav po očkovaní. Dodala, že aj žalobca je práceneschopný a žiada o odročenie pojednávania. Žiadne doklady k tejto žiadosti však nepriložila, preto jej súd 29. septembra 2021 o 7:15 hod. elektronicky oznámil, že jej žiadosti nevyhovuje pre nesplnenie a nepreukázanie dôvodu na odročenie pojednávania v zmysle ustanovenia § 183 ods. 1, ods. 2 CSP. Následne právna zástupkyňa doložila zápisnicu z pojednávania v trestnej veci preukazujúcu, že skutočne v konaní je advokátkou a že pojednávanie z 28. júla 2021 bolo odročené na 29. septembra 2021 o 8:30 hod. za účelom predvolania viacerých svedkov a doložila tiež doklad o očkovaní E.. H. J. 26. septembra 2021 proti COVID-19. Súd znova e-mailom odoslaným o 8:36 hod. oznámil právnej zástupkyňi, že naďalej trvá na preukázaní dôležitého dôvodu pre odročenie pojednávania. Súd popritom pripomenul, že pojednávania sa zúčastnil aj žalobca, hoci jeho právna zástupkyňa tvrdila, že je práceneschopný a že taktiež žiada pojednávanie odročiť. Pre úplnosť súd dodal, že pojednávanie možno odročiť len z dôležitého dôvodu a pokiaľ ide o neúčasť advokáta, tá predstavuje dôvod pre odročenie pojednávania v zmysle ustanovenia § 183 ods. 2 CSP len výnimočne, pretože platí zásada, že advokát sa môže dať zastúpiť substitútom. U právnej zástupkyňi žalobcu súd akceptoval, že jej účasť na pojednávaní v trestnej veci jej bránila zúčastniť sa tohto pojednávania, ale nie je možné akceptovať to, že E.. J. ako jej substitút sa nemohol pojednávania zúčastniť, keďže žiadny dôkaz o tom súdu predložený nebol. Navyše menovaný bol očkovaný ešte 26. septembra 2021. Pokiaľ sa jeho zdravotný stav zhoršil po očkovaní (čo však ani nebolo preukázané) mala právna zástupkyňa možnosť zvoliť si iného substitúta. Za dôležitú skutočnosť pri hodnotení tejto žiadosti súd považoval aj charakter tohto sporu, ktorým je neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, keďže v týchto veciach súd musí konať urýchlene, pričom uvedená vec je reštančnou v dôsledku toho, že bolo potrebné vyčakať za právoplatnosťou rozsudku v trestnej veci žalobcu.

2.10 Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa § 68 ods. 1, ods. 2, § 70, § 74, § 77 Zákonníka práce.

2.11 O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1, ods. 2 CSP a v spore v celom rozsahu úspešnému žalovanému priznal proti neúspešnému žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Namietané porušenie práva na spravodlivý proces vzhliadol v tom, že jeho právna zástupkyňa podala žiadosť o odročenie pojednávania bezodkladne po tom, ako bolo zrejmé, že určený substitút sa pojednávania z dôvodu pretrvávajúcich zdravotných problémov po očkovaní nebude môcť zúčastniť. Mal za to, že aj substitučne zvolený advokát potrebuje na prevzatie zastupovania aspoň istý minimálny čas na prípravu pojednávania a príprava na pojednávanie vo veci, ktorá v sebe zahŕňa aj obsah trestného spisu v rozsahu niekoľkých stoviek až tisícok strán nepredstavuje úkon, ktorý je možné zabezpečiť v rozsahu niekoľkých hodín v priebehu dňa predchádzajúceho dňu, kedy sa malo konať pojednávanie, teda v deň, keď bolo definitívne zrejmé, že sa substitút nebude môcť zúčastniť pojednávania nariadeného na nasledujúci deň. Konštatoval, že zhoršenie zdravotného stavu osôb vo forme vedľajších účinkov očkovania je všeobecne známou skutočnosťou, väčšinou je dočasného charakteru, a preto tak právna zástupkyňa, ako aj zvolený substitút očakávali, že v čase termínu pojednávania tieto vedľajšie účinky už odznejú a že zvolený substitút bude schopný sa daného pojednávania zúčastniť. Vzhľadom na aktuálnu pandemickú situáciu a s tým súvisiace isté úpravy poskytovania zdravotnej starostlivosti niektorými všeobecnými lekármi, najmä pri ošetrovaní osôb vykazujúcich isté znaky ochorenia COVID-19, ako napríklad vysoká horúčka, ktorá bola prítomná aj u zvoleného substitúta, nebolo možné vzhľadom na krátkosť času zabezpečiť lekárske potvrdenie iné, ako bolo potvrdenie o jeho očkovaní. Nie je možné dospieť k záveru, že odročením pojednávania hoc v rozsahu niekoľkých dní, by ktorejkoľvek strane vznikla akákoľvek zásadnejšia ujma. Naopak, je presvedčený, že takýmto postupom súdu mu vznikla ujma na jeho právach, nakoľko z dôvodu absencie právneho zástupcu nemohol riadnym spôsobom uplatňovať svoje práva za situácie, keď daným pojednávaním sa konanie na prvej inštancii končilo. Ohľadom namietaných nesprávnych skutkových zistení poukázal na skutočnosť, že v odôvodnení napadnutého rozsudku

absentuje vyhodnotenie toho, či žalovaný mal a vôbec mohol mať v čase okamžitého skončenia pracovného pomeru dostatok dôkazov, ktoré by odôvodňovali okamžité skončenie jeho pracovného pomeru. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie alebo aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a priznal žalobcovi náhradu trov konania.

4. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním z 2. decembra 2021, v ktorom uviedol, že žalobca na pojednávaní konanom 29. septembra 2021 nežiadal vykonať žiadne ďalšie dôkazy, k svojmu konaniu sa vyjadrovať nechcel, dokonca sa vyjadril, že vie ako toto pojednávanie skončí. V čase okamžitého skončenia pracovného pomeru mal dostatok dôkazov, na základe ktorých zistil, že žalobca sa dopustil takého konania, ktoré zakladalo dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru a na podanie trestného oznámenia na žalobcu, pričom v trestnom konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalobca sa uvedeným konaním dopustil spáchania trestného činu, za čo bol rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 4T/118/2017 z 19. marca 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10To/10/2020 z 10. februára 2021 uznaný vinným pre pokračovací prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 a prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona. Zároveň mu ako zamestnávateľovi žalobca týmto konaním spôsobil škodu minimálne vo výške 24.538,83 eur. Žalobca svojím konaním porušil ustanovenie § 81 písm. a) a písm. e) Zákonníka práce, a to plniť pokyny nadriadených a chrániť majetok pred poškodením a stratou, Pracovný poriadok v bodoch 3.2.3 a 3.2.9 a ustanovenia pracovnej zmluvy. Podľa bodu 3.2.3 Pracovného poriadku účinného od 1. júla 2012 je zamestnanec povinný hospodáriť zodpovedne a riadne s prostriedkami, pracovnými pomôckami, predmetmi, ktoré mu zveril zamestnávateľ, chrániť majetok pred poškodením, stratou, zničením a zneužitím a nekonať v rozpore s oprávnenými záujmami zamestnávateľa. Za závažné porušenie pracovnej disciplíny sa podľa pracovného poriadku považuje: majetkové a morálne delikty na pracovisku, najmä preukázaný pokus o krádež, preukázaná krádež, pokus o podvodné konanie, podvodné konanie, falšovanie dokumentov a pod.. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a zaviazal žalobcu na úhradu trov konania.

5. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného v súdom určenej lehote písomne nevyjadril.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalobcom a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo

argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

9. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie dostatočným, jasným, zrozumiteľným a výstižným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Podrobným spôsobom objasnil, na základe akých skutočností a na podklade akej právnej úpravy vec právne posúdil. V nadväznosti na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné opakovať resp. dopĺňať rozhodnutie súdu prvej inštancie. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza:

10. Podľa § 183 ods. 1 CSP pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť.

11. V prejednávanej veci právna zástupkyňa žalobcu postupovala v súlade s týmto ustanovením, keďže potom ako zistila kolíziu termínu tohto pojednávania s iným pojednávaním udelila substitučné plnomocenstvo advokátovi E.. H. J.. Následne však súd požiadala o odročenie pojednávania z dôvodu, že u tohto advokáta sa prejavili nežiaduce účinky spôsobené očkovaním proti COVID-19, pričom toto svoje tvrdenie preukazovala záznamom o očkovaní.

12. Odvolací súd nepopiera, že za okolností, keď sa právna zástupkyňa žalobcu ani ňou splnomocnený substitút nemohli nariadeného pojednávania zúčastniť, (čo bolo v prípade právnej zástupkyne aj dostatočne preukázané), právna zástupkyňa žalobcu mohla požiadať súd o odročenie pojednávania. Na druhej strane odvolací súd zdôrazňuje, že ani vyššie citované zákonné ustanovenie, ani žiadne iné ustanovenie Civilného sporového poriadku neukladá súdu povinnosť žiadosti o odročenie pojednávania vyhovieť, a teda pojednávanie na základe takejto žiadosti odročiť.

13. V súvislosti s tvrdením žalobcu, že zhoršenie zdravotného stavu osôb vo forme vedľajších účinkov očkovania je všeobecne známou skutočnosťou, odvolací súd konštatuje, že vedľajšie účinky očkovania sa nevyskytujú u všetkých zaočkovaných, a preto len v dôsledku toho, že niekto bol zaočkovaný proti COVID-19 nemožno presumovať, že sa uňho prejavili vedľajšie účinky, ktoré mu znemožňujú zúčastniť sa pojednávania.

14. Odvolací súd sa nestotožňuje ani s argumentáciou žalobcu, že postupom súdu mu vznikla ujma na jeho právach tým, že nemohol riadnym spôsobom uplatňovať svoje práva na pojednávaní, ktorým sa konanie na prvej inštancii končilo, pretože zo zápisnice o pojednávaní konanom 29. septembra 2021 vyplýva, že žalobca sa tohto pojednávania zúčastnil, na výzvu súdu uviedol, že k svojej žalobe a vôbec k predmetu tohto sporu nemá viac čo dodať a vo svojom záverečnom prednese uviedol, že výsledok tohto sporu sa odvíja od výsledku trestnoprávneho konania, čoho si je vedomý a výsledok tohto sporu je podľa neho jasný. Ak sa teda žalobca pojednávania zúčastnil, vyjadril sa k predmetu sporu, nenavrhol doplnenie dokazovania a dokonca sám si bol vedomý, že výsledok tohto konania nemôže byť iný, za rozhodujúcu nemožno považovať okolnosť, že toto pojednávanie bolo na súde prvej inštancie pojednávaním, na ktorom bol vyhlásený rozsudok.

15. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že v odôvodnení napadnutého rozsudku absentuje vyhodnotenie toho, či žalovaný mal a vôbec mohol mať v čase okamžitého skončenia pracovného pomeru dostatok dôkazov, ktoré by odôvodňovali okamžité skončenie jeho pracovného pomeru, odvolací súd dáva do pozornosti odsek 17. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom sa súd prvej inštancie s touto otázkou dôsledne vysporiadal.

16. Správnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania.

17. Na základe uvedených skutočností považuje odvolací súd odvolanie žalobcu za nedôvodné a vzhľadom na uvádzané dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, ods. 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 odsek 1 a ustanovením § 262 ods. 2 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia bola skutočnosť, že žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanému v priebehu odvolacieho konania žiadne preukázateľné trovy nevznikli, preto odvolací súd nárok na ich náhradu sporovým stranám nepriznal.

19. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).